

MANNA

VII. évf. 6. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2011. június

„A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondom néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született.” (Jn 3, 6-8)

Vallomás

*Zúgó sebes szélnek,
égi zendülésnek
tanúja nem voltam,
nyelveken nem szóltam,
de lényem mélyében
érintetlenségében
Szentlélek Úristen
szentségében hittem!
Hangot nem hallottam,
mégis tudtam: ott van!
Ő, Aki vigasztal,
de el is marasztal,
önmagammal vívtam:
meg ne szomorítsam,
ha elmenne tőlem,
mi lenne belőlem...!*

*Így telnek az évek,
lassan hazaérek,
s kösziklára állva
tudom, mi van hátra:
tékozló létemre
gyermekként lépek be
az Atyai házba!*

Lukátsi Vilma

Éneklek a Lélek által, de az értelemmel is

Az idei Pünkösdvasárnapon gyülekezetünk nemcsak a Szentlélek kitöltetésére emlékezik, hanem arra is lehetőség kínálkozik, hogy az énekkar méltó módon zárja le szolgálatát a nyár beállta előtt. Ezért olyan igét állítok az olvasók figyelmének középpontjába, amely az említett két vonatkozásnak egyszerre megfelelően tanít minket.

A címben rövidítve idézett bibliavers így szól: „...dicséretet éneklek a Lélek által, de dicséretet éneklek az értelemmel is.” (1Kor 14,15c). Ha ezt a mondatot önmagában elemezzük, úgy vélhetjük, hogy Pál apostol itt egy nyilvánvaló igazságot fogalmaz meg: amikor (Istennek tetsző módon) énekelünk, akkor ezt 1.) a Lélek által tesszük és 2.) az értelmünk igénybevételével. Hangsúlyozom, hogy ez az ideális helyzet, az újjászületett emberre jellemző megnyilvánulás.

Az elmúlt kétezer évben a keresztyénségen belül sokszor veszélybe került a Lélek és az értelem egyensúlya. Mindig voltak (és ma is vannak) olyan hívő csoportok, amelyek a kegyelmi ajándékok gyakorlása közben

igyekeznek háttérbe szorítani a bűnösnek tartott értelmet, azt remélve, hogy akkor nagyobb szerep jut a Szentléleknek. Az éneklés tekintetében ez úgy nyilvánul meg, hogy az új énekek keletkezése és továbbadása során előnyben részesítik – a Lélek indítására hivatkozva – a spontaneitást, s ez a hozzáállás nem kedvez a zenei, nyelvi és igei kontroll szükséges voltát igénylő értelemnek.

Ugyanakkor újra és újra jelentkezik a másik véglet, amikor kegyelmi ajándékainkat már „rutinból” is képesek vagyunk használni. Elszakadva az Ajándékozótól, saját értelmünkre támaszkodva alkalmazzuk a „szerzőszámokat” – mindezt Lélek-telenül. Az éneklés terén ez

úgy nyilvánul meg, hogy a zenei hallás ajándékával élve, azt zeneiskolában és egyházzenei tanfolyamon paléozva mesteri módon adunk elő négyszólamú énekeket a gyülekezet gyönyörűségére. Mindezzel nincs is semmi baj (az ének-zenei képzésre szükség van!), de ha csak megszokásból, csupán művészi szempontokra ügyelve énekel az énekkar, akkor bizalmát kizárólag az értelemben helyezi. Mégoly szép előadásával megcsiklandozza a gyülekezet esztétikai receptorait, de a Lélek híján a dallamok nem válhatnak az igei üzenet hordozójává, és nem juthatnak el dicséretként a mennyei Atya trónjához.

Pál apostol az éneklés mellett az *imádkozást* is megemlíti, mint amit a hívő ember a Lélek által és értelemmel gyakorol. Az érvelésből logikusan következik, hogy a „kettős jelleg” minden kegyelmi ajándékra vonatkozik (pl. prófétálás, tanítás, evangélizálás), amelyek legfőbb célja, hogy a gyülekezet építését szolgálják. Ezért figyelmezteti az ige a korinthusiakat, és minden karizmára vágyó hívőt, hogy ne a *nyelvekenszólás* ajándéka elnyerésére törekedjenek, hisz az (magyarázó nélkül) csak az egyént építi. S azt is figyelembe kell vennünk az eddigi gondolatmenet fényében, hogy a nyelvekenszólás az egyetlen ajándék, amely kizárólag a Lélek által, az értelem kikapcsolásával működik.

A mi Urunknak az az akarata, hogy a lelkileg egészséges gyülekezetben az újjászületett emberek a Szentlélek által, ugyanakkor megújult értelemmel használják lelki ajándékaikat: az énekesek az Úr dicséretében, az imádkozók a könyörgésben, a vezetők a vezetésben, a tanítók a tanításban, az igehirdetők a prófétálásban stb. Minden megajándékozott tag lelkes közreműködésére szükség van a közösségben. Mint Test, így nőhetünk fel Krisztushoz, aki a Fej, és válhatunk alkalmassá a szolgálat végzésére.

„*Teljetek meg Lélekkel!*” – szólít fel minket az ige, s a betöltekezés következményét így jellemzi: „*mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak...!*” (Ef 5,18–20) Vajon miért van ennyire kiemelt szerepe az éneklésnek a Szentlélekkel beteljesedett ember életében? Erről sok okos és helyénvaló meghatározást lehetne összegyűjteni, ám én csak egy dologra szeretnék utalni: a mennyei dicsőségben is fontos szerep jut az angyalok ezreiből álló énekkarnak. Hitünk szerint egykor majd mi is bekapcsolódhatunk az Istent dicsérő zsoltárok és himnuszok tökéletes előadásába. – Ami biztos: ott nem lesz nyári szünet...

Kolozs Nagy János

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

„*Mert tiétek ez az ígéret...*” (ApCsel 2,39)

Május 15-én a délelőtti istentiszteleten hat fiatal testvérünk merítkezett be *Marton Zsolt* ügyintéző lelkipásztor által, miután az Ige szerinti úton járva megtértek, és vették bűneik bocsánatát. Kívánjuk, hogy hívő életetek mindennapján Isten jelenlétében legyetek, „és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni a ti szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,7).

Fotó: Zsigovics Géza

Detki Fanni, Sonkoly Anna, Zsigovics Virág, Marton Zsolt Ip., Pap Viola, Zákány Tamás és ifj. Uri Imre

ISMERJÜK EGYMÁST?

Ebben a hónapban – folytatva a sort a gyülekezet elöljárói szolgálatába lépő testvérek bemutatásában – Kiss Zoltán és felesége, Andi eddigi életének eseményeibe pillanthatunk bele. Zoli már több éve részt vesz az elöljárók munkájában, most megerősítette ezt az elhívást. Közös életük számunkra hirtelen kezdődött, de az interjúból megtudhatjuk, hogy Istennél nincs véletlen, még ha nem is mindig szép és sima az út, amit Vele járunk közösen.

– *Kérem, hogy beszéljetez arról, hogy mikor, hol és milyen családba születtek, kik voltak a születek, testvéreitek, hogyan és hol teltek gyermekéveitek?*

Zoli: 1972. június 6-án születtem Budapesten, de kezdettől fogva Budaörsön éltünk. Édesapám, Kiss Pál villanyszerelő, édesanyám, Kiss Pálné, Kati matematika-fizika szakos tanárnő. Van két fiatalabb testvérem: Attila és Ági. Mind apai, mind anyai ágon nagycsaládba csöppentünk, ami gyermekként leginkább talán abban mutatkozott meg, hogy a hétvégéket, illetve szünidőket az unokatestvérekkel együtt töltöttük, nagy csapatban.

Andi: 1974. december 14-én születtem Budapesten. Ebben a városban éltem 2006 októberéig. Édesanyám elköltözött édesapámtól, amikor én egy éves voltam, majd később el is váltak. Édesanyámat és nevelőapámat tekintem szüleimnek. A Manna 2009. májusi számában részletesen írtam a szüleimről, ezért most csak röviden annyit szeretnék, hogy hálás vagyok Istennek, hogy a maguk módján a mai napig is igyekeznek a segíteni. Az Úr legyen a hála és a dicsőség, hogy az elmúlt évek során mindketten megtértek, és tagjai Isten gyülekezetének.

– *Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőttetek? Hogy éreztétek gyerekként, majd ifjúként magatokat a gyülekezetben?*

Zoli: Születésemtől kezdve szüleimmel együtt a Budai Baptista Gyülekezetbe jártam. Visszagondolva, emlékeim leginkább a vasárnapi bibliaköri foglalkozásokról, illetve a nyári tahi táborban töltött időkhöz kapcsolódnak. Kis gyermekként vártam, hogy mielőbb felnőjek, és a nagyobbak csoportjába tartozhassak. Sajnos ez igazából sosem történt meg, mert az a két-három év korkülönbség mindig megmaradt köztünk. Amikor pedig ifjúként ez a korkülönbség nem számított volna, addigra elindult az a folyamat, amikor a gyülekezetből nagyon sok család, fiatal elment más, karizmatikus közösségekbe.

Andi: Bár hívő nagyszüleim vittek volna imaházba, én csak felnőttként kezdtem el gyülekezetbe járni, saját elhatározásomból. A Kispesti Baptista Gyülekezet az első perctől kezdve nagy szeretettel volt felém. Fiatal hívő keresztény életem ellenére sok szolgálattal bíztak meg.

– *Hogyan történt megtérésetek, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásotokhoz? Hol és ki által történt a bementésetek?*

Zoli: Kiskorom óta a szülői házban kapott nevelésnek köszönhetően és szüleim, nagyszüleim életét látva (ter-

mészetesen nem elfeledkezve a rendszeresen látogatott bibliaköri órákon kapott tanításokról sem) sok olyan kérdés, ami esetleg egy világi emberben kérdés, az számomra nyilvánvaló volt. Tudtam, hogy van Isten. Tudtam azt is, hogy mindenki bűnös, és mindaz, aki nem tér meg és nem jön az Úr Jézus Krisztus keresztségéhez, nem vallja meg bűneit és nem kéri azoknak bocsánatát, az elkárhozik. Talán már csak azért is, mert hívő családba születtem, illetve a kapott nevelésnek köszönhetően sokáig azt gondoltam magamról, hogy jó fiú vagyok. Emlékezetem szerint nem voltak kirívó viselkedési problémáim, így sokáig nem tudtam átérezni annak valóságát, hogy Isten szemében az én „jó és szép életem” ellenére bűnös vagyok, és bizony, ha meghalnék, akkor a kárhozatba jutnék.

1984 nyarán, 12 évesen részt vettem a tahi táborban egy egyhetes nyaraláson. Minden nap délelőtt tanítások voltak. A hét elejétől kezdve úgy éreztem, hogy Isten fokozatosan mind jobban és jobban fel akar rázni, s megláttatni velem azt, hogy ugyan igyekszem jó életet élni, de ez Számára nem elég. Sokat gondolkodtam azon, hogy mi is az én életemnek a célja. Mi szeretnék lenni? Mit szeretnék elérni? Ki szeretnék valójában lenni? De a válaszaimban mindig oda lyukadtam ki, hogy: „Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36)

A hét vége felé nehezedett rám az az ige, ami a rómaiakhoz írt levélben van: „A bűn zsoldja a halál.” És én nem akartam meghalni, nem akartam elkárhozni! Péntek este a tábortűz után elmentem egyedül a táborban lévő fakereszt alá, ahol letérdeltem, és imádkoztam Istenhez, kérve Őt, hogy fogadjon el engem gyermekének. Elé hoztam mindazokat a bűnöket, amiket megmutatott, kérve az Ő bűnbocsánatát, és kértem, hogy költözzön a szívembe.

A tábor követően jeleztem döntésemet, megtérésemet a szüleimnek, illetve lelkipásztorunknak (dr. Szakács Imre). 1984. november 11-én volt a bementésem a Budai Baptista Gyülekezetben.

Andi: 1998 őszén hallottam meg az Úr hívó szavát. Egyszerre hatalmas éhséget éreztem az Ige iránt. Elkezdtem gyülekezetbe is járni. 1999 húsvét hétfőjén egy hatalmas fordulóponthoz ért az életem. Valami megfoghatatlan, megfogalmazhatatlan érzés kerített a hatalmába. Egyedül voltam, ültem a szobában, és áhítatot tartottam. Csend volt, és felismertem az Úr kedves hívó szavát. Úgy éreztem, hogy most egészen másként szól hozzám: szakítanom kell a régi életemmel, és egy teljesen újat kell kezdenem. Amikor könnyes szemekkel

felnéztem, a pontosan velem szemben lévő ablakon kifelé, egy új életet láttam magam előtt. Attól kezdve nem volt kétségem afelől, hogy az Úrral szeretnék járni, amíg csak élek.

2000. február 27-én álltam fehér ruhában az Úr színe előtt. Ez volt életem legcsodálatosabb napja. Eszembe jutottak édesanyám szavai, akinek az volt az álma, hogy először az Úr menyasszonyaként álljak fehér ruhában, és csak ezt kövesse a „földi” fehér menyasszonyi ruha. Pátkai Béla lelkipásztor merített vízbe. Azóta is (öröm)könnyes szemekkel figyelek minden bemeztést.

– *Hogyan alakultak iskolás éveitek? Milyen szakmát tanultatok? Hol dolgoztatok világi munkahelyeiken?*

Zoli: A budaörsi általános iskola nyolc osztálya után a budapesti Táncsics Mihály Gimnázium tanulója lettem, ott érettségiztem. Érettségi után a Külkereskedelmi Főiskolára jelentkeztem, de mivel oda nem vettek fel, így a KOTK külkereskedelmi felsőfokú képzésén vettem részt. Külkereskedelmi áruforgalmi üzletkötő és bonyolító képesítést szereztem. Ezt követően egy évre a sorkatonai szolgálatomat töltöttem először Pécsen, majd Kaposváron.

Leszerelésem után Angliába költöztem, ahol egy konferencia- és sportközpontban dolgoztam önkéntesként, s célomként azt tűztem ki, hogy anyanyelvi környezetben sajátíthassam el az angol nyelvet. Egy év munka után elmentem egy nyelviskolába, ahol tovább csiszoltam nyelvtudásomat. Másfél év után úgy éreztem, hogy eleget voltam Angliában, viszont haza még nem szerettem volna jönni.

Ajtó nyílt afelé, hogy kimenjek Izraelbe egy időre. Égett bennem a vágy arra, hogy a bibliából oly jól ismert városokat, vidéket a saját szememmel is meglássam. Így aztán hét hónapot töltöttem Izraelben, beutazva az egész országot. Nagyon érdekes volt, mert a kint tartózkodásom utolsó heteiben kezdtem azt érezni, hogy elég volt a külföldi életből, és haza szeretnék jönni. Ekkor hazatértem Magyarországra.

Első itthoni munkahelyem a Belügyminisztérium Országos Közbeszerzési Főigazgatóság Külkereskedelmi Osztályán volt. Nagyon színes és érdekes munkám volt. Az iskolában tanult elméleteket itt láttam a gyakorlatban működni először.

Második munkahelyem a Budmil Kft. volt, ahol szintén külkereskedelmi üzletkötőként álltam alkalma-

zásban. Érdekes volt megtapasztalni az állami intézményben végzett munka után egy, a versenyszférában erősen profitorientált cég működését.

Harmadik munkahelyem a NetPhone Rt. volt, aminek a jogutódja a Senco Management lett. Itt értékesítési vezetőként dolgoztam.

Jelenleg két saját cégben vagyok ügyvezető. Az egyik cég, a Fucsinta Kft. személyszállítással és palacsinta nagy tételben történő előállításával és kiszállításával foglalkozik. A másik, a 7books Kft., ez online könyvesboltot üzemeltet.

Andi: A Vajda Péter utcai általános iskola után a Gyakorló Utcái Közgazdasági Szakközépiskolában végeztem idegen nyelvi gyors- és gépiró szakon. Felvételt nyertem a Nyíregyházi Tanárképző Főiskola német gyors- és gépirás szakára. Sajnos ezt nem fejeztem be. Ezt tartom életem legrosszabb döntésének. Ezt követően az Idegen Nyelvi

Titkárnőképző Magániskola felsőfokú ügyintéző-titkár szakán tanultam. Széles körű ismeretet nyújtott, mindemmel nyelvvizsgázhattam németből. A német és a tanítás a mai napig ott sorakoznak a szívemhez igen közel álló dolgok között.

Munkahelyek közül csupán egyet emelnék ki, az utolsót, mielőtt anyuka lettem. Ez az akkori Hungarocamion Rt. volt (most már Waberer's). Először a TIR Reklamációs Osztályon dolgoztam, majd a Vám- és Határszolgálatnál. Itt munkámból adódóan is szükséges volt elvégezni a vámkezelő és valutapénztárosi tanfolyamokat. Különös egybeesés, hogy amikor elkezdtem imaházba járni 1998 őszén, akkor egy váratlan fordulattal olyan komoly munkakörbe helyeztek az igazgató (fizetésemeléssel együtt), ami meghaladta a tudásomat, végzettségemet, de mivel megbíztak bennem, megtettem mindent, ami rajtam múlt. Rendkívül sokoldalú, színes munkakör volt ez. Csodálatos hely volt számomra, amire a mai napig nagy-nagy szeretettel emlékszem vissza. Segítség, megbecsülés, szeretet, elismerés és sok minden más övezte. Kapcsolatok, amik a mai napig megmaradtak. Az én Istenem mennyivel előbb szeretett engem! 2001 márciusa óta anyuka vagyok. Jelenleg a Magyar Államkincstárnál főállású anya. Többet dolgozom, mint aktív munkás időkben. Azok a régi szép idők! Ha valaki megkérdezi, mi a foglalkozásom jelenleg, a válaszom egy hosszas felsorolással kezdődik, aminek nem is igazán érek a végére, mint például: óvónő, tanítónő, mene-

dzser, sofőr, játékmester, bohóc, szakács, takarítónő, bejárónő...

– *Mikor és hogyan találtak egymásra? Hogyan éltétek meg Isten vezetését a párválasztásban? Hogyan indult közös életetek?*

Andi (és Zoli): 2000. szeptember 2-án ismerkedtünk meg Tahiban, a BEFŐTT (Baptista Egyetemisták és Főiskolások Találkozója Tahiban) hét szombatján. Micsoda isteni gondviselés! Egyikünk sem volt sem főiskolás, sem egyetemista, mégis mindketten ott voltunk azon a napon. Már tavasszal, amikor jelentkezni kellett erre az alkalomra, tudtam, hogy nekem amellet, hogy Isten Igéjét hallgassam, azért is ott kell lennem, mert ott lesz a férjem is. A családom a nagy hitemet átélve csak annyit mondott: Ámen! Úgy legyen! Ott keveset beszélgettünk, viszont a következő hétfőtől kezdve egy intenzív elektronikus levelezés során rájöttünk, hogy Istennek az a terve, hogy mi egy életen keresztül szeressük egymást. Zoli akkor is rendkívül határozott volt, tudta, mit akar: már októberben megkérte a kezemet, és novemberben eljegyeztük egymást. 2001. február 3-án fogadtuk meg egymásnak Isten szent színe előtt, hogy szeretni fogjuk egymást és kitartunk egymás mellett, amíg a halál el nem választ.

– *Hogyan éltétek meg gyermekeitek családba érkezését?*

Együtt: Három csodálatos ajándékot kaptunk a jó Istentől: Máté ma 9 éves, Zolika 7, Anna 5. A legjobb, ami velünk történhetett ebben az életben, hogy ők megszülettek és egészségesek, okosak, szépek, kedvesek, sikeresek. Annyi sok jót kapunk általuk, amit meg sem érdemlünk. Istentől ezt az ígéretet vehettük át rájuk vonatkozóan: „*Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.*” (Ézs 54,13) Gyermekeink lelki-szellemi fejlődésére vonatkozóan is kaptunk Igét (Dán 1,17) Urunktól. Hála legyen mindezekért Önéki!

– *Hogyan érzitek magatokat itt Budán? Milyen emlékeitek vannak az itt eltöltött időből? Milyen szolgálatokban vállaltok most részt?*

Együtt: Szívesen emlékszünk vissza arra az időszakra, amikor Zolikánkkal együtt több kisbaba is született a gyülekezetben, és közösen őriztük őket az istentisztelet alatt. Öröm volt az együtt imádkozás a fiatal házásoknak tartott imaalkalmakon.

Ami a szívünknek fáj, hogy azoknak a kisbabáknak – mára kis gyermekeknek – a nagy része a szülőikkel együtt távoztak a gyülekezetből (9 családból 3 maradt). A hozzánk hasonló korú házaspárok és gyermekeik szinte teljesen eltűntek, akikkel addig baráti kapcsolatokat is ápolunk gyülekezeti alkalmaktól függetlenül is. Mostanra ezen a téren egyedül érezzük mind magunkat, mind pedig gyermekeinket. Más baptista gyülekezethez tartozó testvérekkel beszélgetve konkrétan szembesültünk annak lehetséges veszélyével, hogy milyen jelentőséggel bír az, ha a gyülekezetből nem tud magának

valaki barátságot kialakítani azért, mert egyszerűen hiányzik a korosztálya.

– *Hogyan vezetett Isten abban, hogy elvállald az előjárói szolgálatot?*

Zoli: Amikor felkértek előjárói szolgálatra, sokat imádkoztam és kerestem a választ arra, hogy szolgáljam-e ily módon Istent a gyülekezetben. Nem kaptam kinyilatkoztatásszerű vezetést, útmutatást ebben a kérdésben, és éppen emiatt sem láttam helyesnek, hogy az eddigi előjárói szolgálatból diakónusi szolgálathoz lépjek. Azonban nem szerettem volna visszautasítani a szolgálatra való felkérést, mert semmiképpen nem akarok nemet mondani Istennek, ha valóban ez az Ő terve az életemre nézve.

– *Kérem, hogy beszéljetelek életetek kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten titeket eddigi hívő életetekben?*

Andi: Nem szívesen beszélek negatívumokról és nehézségekről, különösen akkor nem, amikor az már a múlté, és a tenger mélyére vettem. Úgy érzem, hogy a nagyon kiemelkedő próba számomra az volt, amikor szembesültem vele, hogy sátán össze akarja zúzni azt a szeretetegységet Zoli és köztem, amit Isten oly szépen és gondosan felépített. Jól emlékszem arra a napra, amikor sírva álltam meg az én Jó Atyám előtt, és elmondtam Neki, mit érzek. Teljesen összezuhanva csak azt tudtam, de nagyon, hogy az az állapot, amibe akkorra kerültünk, nem szerepel Isten tervében. Tudtam, hogy ez a harc szellemi síkon zajlik, de azt is tudtam, hogy meg kell állítani. Akkor kaptam Mennyei Atyámtól azt a biztatást, hogy Ő harcol értem, csak maradjak veszteg (2Móz 14,14), és azt, hogy igazság által leszek erős (Ézs 54,14), célt téveszt minden ellenem készült fegyver (Ézs 54,17). Csodálatos a mi Istenségünk! Nagy dolgokat tanulhattam meg ezen keresztül. De Ő a Békeesség Fejedelmeként mindent helyreállított. Köszönöm Neki, hogy kaptam egy kedves, szeretetre méltó, hívő férjet!

Zoli: Kisfiunk, Zoli alig múlt két éves, amikor azért vitük el orvoshoz, mert feltűnően sápadt volt, és sokat sírt. A doktornő a pontos diagnózis megállapítása érdekében vérvételre küldte el őt. Amikor megjött az eredmény, és visszavittük a doktornőhöz, szinte bombaként robbant a hír, hogy akár az is elképzelhető, hogy Zoli leukémiás. Beutaltak minket a Tűzoltó Utcai Gyerek-klinikára. Arra a napra úgy készültünk, hogy bent kell maradnunk néhány napot a kórházban.

Érkezésünket követően nem sokkal fel is küldtek minket az osztályra, ahol a vizsgálatok megkezdődtek. Egy örökkévalóságnak tűnt, miközben körülöttünk folyamatosan daganatos beteg gyermekeket láttunk. Szinte rémisztő volt szembe nézni velük, valamint kétségbeesett szüleikkel. Istennek hála a vizsgálatok végeztével mégsem kellett a kórházban töltenünk az éjszakát, hanem Zolika kicsiny kezében a branüllel hazatérhetett.

Másnap folytatódtak a vizsgálatok. Eközben nagyon szomorúan az járt a fejünkben, vajon miért engedi ezt meg Isten Zolikánk életében. Az előírt várakozási idő leteltét követően a kontrollvizsgálaton a doktor úr saját maga állapította meg, hogy valami nagy csoda történt kisfiunk esetében, mert mindenféle gyógyszeres kezelés nélkül a korábbi rossz értékek teljesen helyre álltak. Zoli azóta is egészséges! Megtapasztalhattuk, hogy milyen nagy kegyelem az, ha Isten egészséges gyermekekkel áld meg minket. Érezhettük, hogy egy látszólagos idilli állapot milyen hirtelen össze tud omolni, de Isten ugyanolyan gyorsan helyre is tudja állítani.

– *Van-e kedves ígétek, éneketek, és miért az?*

Zoli: Kedves igeszakaszom a *Szeretet Himnusza* elejétől a végéig (1Kor 13)

Kedves énekem: „*Jöjj a Szentek Szentjébe...*”.

Andi: Hosszasan törtem a fejem, mit is írjak kedves ígeként. Igazán közel állnak a szívemhez a következők: „*Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magadat tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik -, annak meg is adatik az. Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.*” (Mk 11,23-24)

Legkedvesebb énekem a *Mennyben fent a trónusnál*, és az az ének, amit az ifjúság énekelt a bemelegítéskor

köszöntőül. A címét sajnos nem tudom. Így kezdődik: „*Ha úgy tűnik, túl nagy a próba, erőd nem futja...*”

– *Hogy éltek mostanában? Hogyan telnek a hétköznapok? Milyen terveitek vannak?*

Együtt: A legfontosabb számunkra Istennel megélni minden napunkat. Voltak álmunk, amik megvalósultak, vannak, amik megvalósulni látszanak, és akadnak olyanok is, amelyekre hittel tekintünk. A József és a színes szélesvásznú álomkabát című musical legvégén Józseftől ez a gondolat hangzott el: „Ne adjátok fel az álmaidat, mert azok teszik színessé ezt a zord világot.” Így hát nem adjuk fel az álmainkat!

– *Köszönöm kedves válaszaitokat, és a 121. zsoltárral kívánom Isten áldását további életetekre:*

„**Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékok a te jobbkezed felől. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. Az Úr megőrzi téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet. Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!**”

Ádány Judit

TALLÓZÓ

Hallgatsz-e Rá?

Az ismert misszionárius, dr. E. Stanley Jones a II. világháború után Indiában szolgált. A háború kitörése idején Kínában tartózkodott. A japán invázió kezdetén világhírűvé vált számára, hogy ha nem hagyja el gyorsan az országot, hosszú időre ottreked. Dr. Jonesnak sikerült helyet kapnia az utolsó teherhajón. Minden holmiját magával vitte. Az öreg bárka útvonalát a mai Vietnam és Thaiföld mentén húzódott. Dr. Jones megszokta, hogy ne csak oltalmat kérjen Istentől, hanem arra is odafigyeljen, amit a Szentlélek mondani akar neki. Amikor hajójuk egy eldugott kis kikötőbe ért, ahova egyetlen utazási iroda sem küldené utasait, dr. Jones szokásához híven imádkozott. Isten válaszolt neki, szólt az értelméhez és a szívéhez.

„Hagyd el ezt a hajót!” – mondta neki a SZENTLÉLEK.

Ebben a kikötőben partra szállni legálább olyan rossz, mint Kínában fogolynak lenni! Talán félreértette a dolgot?

„Hagyd el ezt a hajót!” – ismételte meg a SZENTLÉLEK.

Mivel komolyan vette a Szentlélek hangját, lehordatta összes holmiját a rakpartra.

Halomba rakott világi javai között álldogálva figyelte, ahogy a teherhajó kifut az Andaman-tengerre. Teljesen ostobán érezte magát, mert tudta, hogy most sokkal nehezebb lesz Indiába jutnia. Amikor a hajó alig két kilométerre távolodott a kikötőtől, félelmetes robaj rázta meg a partot, aztán tűz és füst csapott a levegőbe. Egy japán tengeralattjáró megtorpedózta a hajót. A hajó elsüllyedt, minden utasát magával rántva a halálba.

Amikor dr. Jones a teológiai hallgatóknak ezt elmondta, azonnal a levegőbe lendült egy hallgató keze: – Ez azt jelenti, hogy Isten egyedül Önhöz szólt? – kérdezte.

– Nem – válaszolta – de nyilvánvalóan én voltam az egyetlen, aki hallgatott Rá.

Robert Wise cikkéből

Forrás: Internet, közreadta Bencsikné Zsuzsa

Kedves Gyerekek!

A májusi rejtvények helyes megoldásait a lépcsőházban lévő táblán láthatjátok. Úgy látszik, hogy elfáradtatok a sok tanulnivalótól, mert sajnos ebben a hónapban negatív rekordot döntöttünk, hiszen csak négyen fejtették meg a múlt havi rejtvényt. Akik a megérdemelt jutalmat kapják:

Ádány Máté és Zsófia, Boda Zsolt és Zsigovics Dorina.

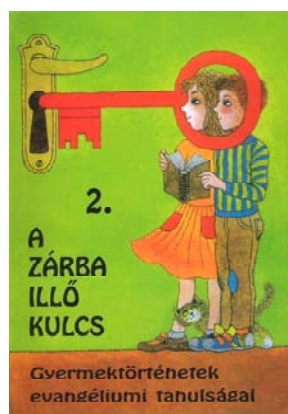
Most eljött a kikapcsolódás ideje, jó pár hétig nem kaptok új rejtvényeket. Szeptemberben pedig nemcsak a bibliai kör indul újra, hanem itt, a megszokott helyen megtaláljátok majd az új rejtvényeket, színezőket is.

A nyáron pihenjete jól, használjátok ki az időt, játszatok sokat! Mindenkinek Istentől áldott nyarat kívánok!

Az újra találkozásig olvassátok el az alábbi történetet.

Á.J.

Hogyan tanultál?

Csibi türelmetlenül várta, mikor kerül sorra a bibliaversek elmondásából rendezett versenyen. Ez olyan vakációra való értékes időtöltésnek ígérkezett, és Csibit az sem érdekelte, nyere valamit, egyszerűen meg akarta mutatni Bettinek, hogy...hogyan le tudja főzni, mivel Betti mindig nagyon jól tudta az igeverseket, és ezért a vasárnapi iskola vezetője

mindig megdicsérte.

Amikor meghallotta a nevét, fölugrott, és egyik verset a másik után mondta el (majdnem hadarva), és a külön kérdezettek is tudta.

Amikor leült, azt súgta Bettinek, hogy tulajdonképpen egyetlen este tanulta meg az egészet.

– Jó neked, hogy ilyen könnyen és gyorsan tudsz tanulni – súgta Betti – nekem sokkal több idő kell hozzá. Igaz, hogy én mindent átgondolok előbb.

– Az igeverseket is?

– Azokat meg különösen! Hiszen... azokat a szívünkbe kell fogadnunk egészen.

– Ezek szerint azokra is emlékszel, amiket a múlt héten tanultunk? – kérdezte Csibi, és az igenlő válasz után arra gondolt, hogy ő bezzeg már elfelejtette a régebben tanultakat. Vajon nem azért, mert csak az értelmével tanult, és nem fogadta a szívébe...?

Abban a pillanatban megint az ő nevét mondták, mint a verseny győztesét, és bár mosolygott, amikor átvette a jutalomkönyvet, azt gondolta, ez nem is őt illeti

igazán. Sokkal inkább Bettit, aki a szívével is emlékezett az Igékre. Amikor pedig azt kérdezték tőle, mondana-e néhány szót a többieknek, némi gondolkodás így szólt:

– Talán a jövő héten olyan versenyt rendezhetnénk, amelyen mindazokat az igeverseket kellene tudnunk, amelyeket ebben az évben tanultunk, és... és amelyeket megőriztünk a szívünkben is...

És közben Bettire nézett.

A javaslat nagyon tetszett a vezetőnek, és még azt is hozzátette, hogy szívesen hallaná, ha valaki elmondaná, melyik Ige jutott legközelebb a szívéhez, amit a zsolttáros így fejezett ki:

„Gyönyörködöm rendelkezéseidben, Igédrol nem feledkezem meg!” (Zsolt 119,16)

Forrás: A zárba illő kulcs 2., Gyermektörténetek evangéliumi tanulságai

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel
köszöntjük
júniusban
született
testvéreinket!

ifj. Uri Imre (jún. 4.)
Kiss Zoltán (jún. 6.)
Gulyás Zsombor (jún. 10.)
Mikes Benjáminné (jún. 12.)
Nagy János (jún. 13.)
Kiskőrösi József (jún. 14.)
Kovács Józsefné (jún. 15.)
Zákány Gáborné (jún. 24.)
Zsigovics Géza (jún. 24.)
Kapros Sándorné (jún. 29.)

„Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, aki szüntelen erre jár által, szent ember.” (2Kir 4,9)

Éveket, évtizedeket kaptatok. Mire használjátok? Isten keresi az embereit, akikkel együtt tud működni. Életekben volt olyan alkalom, amikor szükségetek volt segítségre, és elküldte hozzátok az Úr az Ő emberét. Azután fordult a helyzet, és ti lettetek segítői másoknak. Ki lehet Isten embere? Az, aki csak az egy igaz Istent szolgálja! A kettős élet nem kedves Isten előtt. Veszélyes a kétfelé sántikálás, egy kicsit a testnek, egy kicsit az Úrnak.

A sunemi asszony felfedezte Elizeusban, hogy ő Isten embere, szeretete, amikor betért házukba. Szeretnek az emberek veletek lakni, dolgozni, tanulni? Ha Istennek szentelitek magatokat, sokszor nem tetszik az embereknek, de látnak valami többletet bennetek. Ne az emberek elismerését keressétek, hanem az Atya megbecsülését, amit azoknak ígér, akik Őt szolgálják. Szánjátok oda magatokat Istennek! Értékeljétek azt a lehetőséget, hogy Isten emberei lehettek!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra
10 óra: Istentisztelet
18 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra:
Ifjúsági alkalom

Minden hónap 2. vasárnapján délelőtt *Közösségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a *Kamaraerdei Idősek Otthonában* tartjuk.

Ha az Úr akarja és élünk, akkor június 13-án, Pünkösdhétfőn megtartjuk szokásos gyülekezeti kirándulásunkat a Szilfa-tisztásra.

Jó alkalom ez a közös játékra, beszélgetésre – használjuk ki! Az étkezésről a jól bevált csapat fog gondoskodni. A szokásos kellékek mellett gondoljunk arra is, hogy süteményből minden mennyiség el szokott fogyni. ☺

Betegeink

Baranyai János
Bódi Lászlóné
Kádárné Kőszegi Mariann
Lippai Gábor
Menyhért Béláné
Ökrös Sándor
Pomázi Lászlóné
Szabó Sándor
Szabó Sándorné
özv. Takács Sándorné (Kiskőrös)

„Örömmre derülnek, kik rátekinenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. Az ÚR anyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket. Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá mennekül. Féltétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. Az oroszlanok is sínylődnék, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót. Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az ÚR féltelmére. Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszél-

jen csalárdságot! Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt! Az ÚR szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat. Az ÚR a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kirtja a földről. Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentti őket minden bajból. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimentti az ÚR.” (Zsolt 34,6-20)

Programajánló

Gyülekezeti gyereknyaralás

Jánoshalma, augusztus 1-6-ig.

Ifjnyaralás

Balatonfenyves, augusztus 15-21-ig.

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu